

DUIVELSVLUCHT

Leigh Barugo bij Boekerij:

Het negende huis
Duivelsvlucht

LEIGH BARDUGO

DUIVELSVLUCHT

Vertaald door
Niels van Eekelen, Mechteld Jansen en Jonas de Vries

ISBN 978-90-225-9279-3
ISBN 978-94-023-2000-8 (e-book)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Hell Bent*
Vertaling: Niels van Eekelen, Mechteld Jansen en Jonas de Vries
Omslagbeeld en -ontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Illustratie character card en binnenwerkillustratie: © Irina Plachkova
(@PhantomRin)
Auteursfoto: © Taili Song Roth
Zetwerk: Pier Post

© 2023 Leigh Bardugo
© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Opgedragen aan Miriam Pastan,
die mijn toekomst wist te voorspellen
door in een kop koffie te kijken

Ignorant they of all things till I came
And told them of the rising of the stars
And their dark settings, taught them numbers, too,
The queen of knowledge. I instructed them
How to join letters, making them their slaves
To serve the memory, mother of the muse.

Aeschylus, *Prometheus Bound*
Inscriptie boven de ingang van
Sterling Memorial Library, Yale University

Culebra que no mir morde, que viva mil anos.
(Moge de slang die mij niet bijt duizend jaar blijven leven.)

– Sefardisch gezegde

UNIVERSITEIT VAN YALE

NEW HAVEN, CONNECTICUT

1. SKULL & BONES
2. BOOK & SNAKE
3. SCROLL & KEY
4. MANUSCRIPT
5. WOLF'S HEAD
6. BERZELIUS
7. ST. ELMO
8. HET HOK
9. IL BASTONE

10. SHEFFIELD-STERLING-STRATHCONA HALL
(OOK SSS)
11. ROSENFELD HALL
12. SCHOOL VOOR BOSBOUWKUNDE
13. BEINECKE RARE BOOK & MANUSCRIPT
LIBRARY (OOK BEINECKE-BIBLIOTHEEK)
14. COMMONS-EETZAAL
15. VANDERBILT HALL
16. LINSLEY-CHITTENDEN HALL

- 17. HARKNESS TOWER
- 18. HUIS VAN DE RECTOR MAGNIFICUS
- 19. DRAMAT
- 20. JONATHAN EDWARDS-COLLEGE
- 21. GRACE HOPPER-COLLEGE
- 22. DAVENPORT-COLLEGE
- 23. PAYNE WHITNEY-SPORTHAL
- 24. GROVE STREET CEMETERY
- 25. STERLING MEMORIAL LIBRARY (OOK STERLING-BIBLIOTHEEK)

- 26. FACULTEIT DER RECHTSGELEERDHEID
- 27. RECHTEN-BIBLIOTHEEK
- 28. INGALLS RINK-IJSBAAN
- 29. ELIHU CLUB
- 30. ELIZABETHAN CLUB
- 31. YALE PEABODY MUSEUM OF NATURAL HISTORY (OOK PEABODY-MUSEUM)
- 32. PLAATS DELICT VAN TARA'S DOOD

DEEL I

zoals boven

november

Alex naderde Black Elm zoals ze een wild dier zou benaderen: behoedzaam lopend over de lange, slingerende oprijlaan. Ze probeerde haar angst weg te drukken. Hoe vaak was ze hier al geweest? Maar vandaag was anders. Het huis doemde op door de kale takken van de bomen. Het leek haar op te wachten, alsof het haar voetstappen had gehoord en wist dat ze kwam. Het lag niet ineengedoken als een prooidier, maar stond fier overeind – twee verdiepingen van grijs steen met een puntdak, een wolf met ontblote tanden die klaarstond om toe te springen. Ooit was Black Elm tam geweest, in de watten gelegd. Nu was het verwilderd.

De dichtgetimmerde ramen op de eerste verdieping versterkten die indruk alleen maar. Wonden die de wolf tot razernij zouden kunnen brengen.

Ze stak de sleutel in het sleutelgat van de oude achterdeur en glipte de keuken in. Binnen was het kouder dan buiten. Ze konden het zich niet veroorloven om het pand te verwarmen en dat was ook niet nodig. Maar ondanks de kou en haar missie voelde het alsof ze welkom was. Boven het grote, oude fornuis hingen koperen pannen in nette rijen, glimmend en klaar om te worden gebruikt. De leistenen vloer was smetteloos, de werkbladen waren afgenomen en her en der stonden melkflessen waarin Dawes met zorg hulstakken had geschikt. De keuken was de meest functionele ruimte van Black Elm en werd met de nodige zorg en aandacht op orde gehouden: een opgeruimde, lichte tempel. Blijkbaar was dat hoe Dawes dat wat ze hadden gedaan, en dat monster in de balzaal, een plekje probeerde te geven.

Alex hield er een vaste routine op na. Nou ja, Dawes hield er een

vaste routine op na en Alex probeerde erin mee te gaan. Het voelde in ieder geval alsof ze iets had om zich aan vast te klampen nu angst bezit van haar leek te nemen: de deur ontgrendelen, de post sorteren en op het aanrecht leggen, Cosmo's bakjes vullen met water en voer.

Meestal waren de bakjes leeg, maar vandaag was Cosmo erin geslaagd er eentje om te gooien, zodat de vloer bezaaid lag met visvormige brokjes. Een stil protest misschien. Darlingtons kat werd chagrijnig als je hem alleen liet. Of bang, aangezien hij eigenlijk niet meer zo alleen was nu.

'Of misschien ben je gewoon een kieskeurige etterbak,' mopperde Alex terwijl ze de rommel opruimde. 'Ik zal het doorgeven aan de keuken.'

Ze ergerde zich aan haar eigen stem, beverig als hij was in de stilte, maar dwong zichzelf haar taakjes rustig en systematisch af te werken. Ze vulde de bakjes met water en brokken, gooide de aan Daniel Arlington geadresseerde reclame weg en stopte de rekening van het drinkwaterbedrijf in haar tas om mee terug te nemen naar Il Bastone. Stappen in een ritueel die ze met zorg ten uitvoer bracht, maar bescherming boden ze niet. Ze overwoog koffie te zetten. Ze kon buiten in het winterzonnetje gaan zitten, wachtend totdat Cosmo het zat was om tussen de hoge hagen van de doolhof op muizen te jagen. Misschien wel verstandig. Even haar zorgen en frustraties vergeten en dit raadsel proberen op te lossen, hoewel ze bang was voor het plaatje dat met elk nieuw, griezelig stukje steeds duidelijker werd.

Ze staarde naar het plafond, alsof ze door de vloerplanken van de eerste verdieping kon kijken. Nee. Ze kon niet rustig op de veranda gaan zitten en doen alsof er niets aan de hand was. Niet nu ze wist dat ze ook weg kon rennen, de keukendeur achter zich dicht kon smijten en doen alsof ze nog nooit van deze plek had gehoord. Ze was hier om een specifieke reden gekomen, maar nu verbaasde ze zich over haar eigen stupiditeit. Hier was ze niet tegen opgewassen. Ze moest met Dawes praten, misschien zelfs met Turner. Eindelijk eens een keer een plan maken voordat ze zich blindelings ergens in stortte.

Ze waste haar handen en pas toen ze de handdoek wilde pakken, zag ze de openstaande deur.

Ze droogde haar handen en probeerde haar bonzende hart te ne-

geren. De deur naar de dienkeuken was haar nog nooit opgevallen: een gat tussen de fraaie glazenkast en de planken met keukenspullen. Ze had hem nog nooit open gezien. Hij zou niet open moeten staan.

Misschien is Dawes hem vergeten te sluiten. Maar Dawes was nog haar wonden aan het likken van het ritueel en had zich achter haar systeemkaartjes verscholen. Ze was hier al dagen niet meer geweest, niet nadat ze die hulstrakken op het aanrecht had gezet, een plaatje van hoe het leven er óók kon uitzien. Netjes en ongecompliceerd. Antigif voor al die andere dagen en nachten, voor het geheim boven.

Dawes en zij hadden zich nooit zo met de dienkeuken beziggehouden, met die rijen met borden en glazen, de soepterrine ter grootte van een kleine badkuip. Het was een van de vele rudimentaire ledematen van het oude huis die sinds Darlingtons verdwijning niet langer gebruikt werden, gedoemd om te verschrompelen. Sowieso hielden ze zich verre van de kelder. Alex had er zelfs nog nooit aan gedacht. Niet vóór vandaag tenminste, nu ze bij het aanrecht stond, met de schattige blauwe tegeltjes met molens en zeilschepen, en naar het zwarte gat staarde, een perfecte rechthoek, een plotselinge leegte. Het zag eruit alsof iemand een stukje van de keuken had weggetrokken. Het zag eruit als een gapend graf.

Bel Dawes.

Alex leunde tegen het aanrecht.

Achterwaarts naar buiten en bel Turner.

Ze legde de handdoek op het aanrecht en haalde een mes uit de la. Ze wilde dat er een Grijsling in de buurt was, maar durfde het niet aan om er eentje te roepen.

De grootte van het huis, de diepe stilte, drukten op haar als een zware deken. Ze keek weer omhoog, dacht aan de goudgele glans van de cirkel, de hitte die ervan afkwam. *Ik heb verlangens.* Hadden die woorden haar opgewonden terwijl ze haar eigenlijk angst hadden moeten aanjagen?

Alex liep langzaam naar de openstaande deur, de afwezigheid van een deur. Hoe diep hadden ze gegraven toen dit huis werd gebouwd? Ze telde drie, vier, vijf stenen treden die naar beneden gingen en in het duister verdwenen. Misschien was dat alles. Of misschien zou ze nog één stap zetten, vallen en in de kilte blijven vallen.

Ze tastte naar een lichtschakelaar, keek omhoog en zag een rafelig

touwtje hangen naast een kaal peertje. Ze trok eraan en ineens baadde de trap in warm, geel licht. Het peertje zoemde geruststellend.

‘Shit,’ fluisterde Alex. Haar angst smolt weg om plaats te maken voor schaamte. Het was maar een trap, met een houten trapleuning. Aan de muur hingen planken volgestouwd met textiel, blikken verf en gereedschap. Het duister van de kelder rook muffig, de geur van rottende groenten. Ze hoorde water druppelen en het ritselen van wat een rat kon zijn.

Ze kon de onderste treden van de trap niet goed zien, maar beneden moest wel een tweede lichtschakelaar of peertje zijn. Ze kon even gaan kijken, om te controleren of er geen insluiper was geweest of dat ze misschien rattenvallen moesten zetten.

Maar waarom had de deur dan opengestaan?

Misschien had Cosmo hem opengeduwd tijdens een van zijn jachtpartijen. Of misschien was Dawes toch nog even gekomen en had ze iets uit de kelder gepakt – onkruidverdelger, een rol keukenpapier. En had ze nagelaten de deur weer dicht te doen.

Zij zou hem wel dichtdoen. Op slot draaien. En mocht er daarbeneden iets zijn wat er niet zou moeten zijn, dan mocht dat er mooi blijven zitten totdat ze versterking had gehaald.

Ze greep het touwtje beet, maar bleef toen stokstijf staan om te luisteren. Ze dacht dat ze – ja, daar was het weer. Een zacht gesis.

De klanken van haar naam. *Galaxy*.

‘Bekijk het.’ Ze wist hoe dat soort films doorgaans afliepen en no way dat ze naar beneden zou gaan.

Ze rukte aan het touwtje, hoorde het peertje ploppen. Iets of iemand duwde haar hard tussen de schouderbladen.

Alex viel. Het mes kletterde de traptreden af. Ze vocht tegen de neiging haar armen te strekken en probeerde in plaats daarvan haar hoofd te beschermen, zodat ze de val kon opvangen met haar schouder. Half glijdend en half struikelend tuimelde ze de trap af om hard op de keldervloer terecht te komen, waarbij de lucht uit haar longen werd geperst. Boven werd de deur dichtgegooid. Ze hoorde hoe het slot werd dichtgedraaid en was alleen in het donker.

Haar hart bonsde als een bezetene. Was ze wel alleen hier? Met wie of wat zat ze nu opgesloten? *Sta op, Stern. Zorg dat je staat. Dat je kunt vechten.*

Ze krabbelde overeind en drukte haar rug tegen de muur. Uit die richting kon ze in ieder geval niet worden aangevallen. Ademhalen ging moeizaam. Botten raakten gewend aan trauma. Blake Keely had nog geen jaar geleden twee van haar ribben gebroken en ze was bang dat ze nu weer gebroken waren. Haar handen waren glibberig. De vloer was nat door een of andere lekkage en het rook naar bederf. Ze veegde haar handen af aan haar broek en probeerde hortend en stotend zuurstof in haar longen te krijgen. Ergens in het donker meende ze een soort zacht gejammer te horen.

‘Wie is daar?’ riep ze schor, en ze haatte de angst in haar stem. ‘Pak me dan, laffe hond!’

Niets.

Ze grabbelde naar haar telefoon om te kunnen zien. De blauwe gloed was helder en fel. Het schijnsel gleed langs blikken terpentijn, gereedschap, dozen die beschreven waren met het krabbelige handschrift van Darlington en stoffige kisten voorzien van een rond logo: *Arlington & Co. Rubberlaarzen*. Toen zag ze twee paar ogen oplichten.

Alex wilde gillen en liet bijna haar telefoon vallen. Geen mensen, maar Grijslingen, een man en een vrouw, die elkaar bevend vasthiel- den. Maar het was niet Alex voor wie ze bang waren.

Ze had er helemaal naast gezeten. De vloer was niet nat door lekkage, regenwater of een of andere gebarsten pijp, maar door bloed. Haar handen zaten onder. Ze had het over haar hele broek gesmeerd.

Op de oude stenen vloer lagen twee lichamen op elkaar. Ze zagen eruit als afgedankte kleding, een stapel vodden. Ze herkende de gezichten. *De hemel stoot hen uit, opdat zijn luister niet minder wordt.*

Zo veel bloed. Vers bloed.

De Grijslingen waren bij hun lichamen gebleven. Zelfs nu ze zo in paniek was, vond ze dat merkwaardig.

‘Wie heeft dit gedaan?’ vroeg ze, waarop de vrouw begon te kreu- nen.

De man drukte een vinger tegen zijn lippen. Hij keek doodsbang om zich heen terwijl ze door de ruimte zweefden. Zijn gefluister waaide haar kant op.

‘We zijn niet alleen.’

oktober (één maand eerder)

Alex was bijna bij Tara's flat. In haar eerste jaar had ze hier met Darlington rondgereden, had ze hier gelopen toen ze op jacht was naar Tara's moordenaar. Het was toen winter geweest, met kale takken en tuintjes vol hopen vuile sneeuw. Nu, in de nog altijd warme dagen van begin oktober, zag de buurt er een stuk beter uit: daken die deels schuilgingen achter wolken van groene bladeren, hekken begroeid met klimop... De sfeer was gemoedelijk en dromerig, dankzij de gloed van de lantarenpalen die in het zachte schemerlicht goudgele cirkels op het wegdek wierpen.

Ze stond in de schaduw tussen twee rijtjeshuizen en keek naar het Taurus Cafe, een raamloos bakstenen gebouw met borden die lotospelletjes en Coronabier beloofden. Alex kon de bassende dreun horen die vanbinnen kwam. Groepjes mensen rookten en praatten in het schijnsel van de lampen, het bord SAMENSCHOLINGSVERBOD negerend. Ze was blij met het geluid, maar minder blij met de vele getuigen die haar zouden zien komen en gaan. Misschien kon ze beter overdag terugkomen, als de straat verlaten zou zijn, maar helaas had ze niets te kiezen.

Ze wist dat het café vol zou zitten met Grijslingen, aangetrokken door de zweterige mensenmassa en het gerinkel van glaswerk, maar ze had iemand dichterbij nodig.

Daar – bij een ruziemakend stel, een Grijsling met een parka aan en een muts op zijn hoofd, ondanks de drukkende hitte van een te lang voortdurende zomer. Ze zocht oogcontact en schrok van zijn babyface. Hij was jong gestorven.

'Come on along,' zong ze op fluisterton, maar toen trok ze een gezicht. Nu had ze dat idiote liedje in haar hoofd. Een of andere

a-capellagroep had gerepeteerd op de binnenplaats toen ze op het punt stond te vertrekken.

‘Wat bezielt die gasten?’ had Lauren geklaagd terwijl ze door haar kratten met lp’s ging, haar blonde haar nog blonder na een zomer lang te hebben gewerkt als strandwacht.

‘Irving Berlin,’ had Mercy opgemerkt.

‘Kan me niet schelen.’

‘Het is ook nog eens racistisch.’

‘Die muziek is racistisch!’ had Lauren uit het raam geroepen, om vervolgens AC/DC op te zetten en het volume helemaal open te draaien.

Alex had met volle teugen genoten. Het had haar verbaasd hoezeer ze Lauren en Mercy die zomer had gemist, hun gebabbel en gerommel, de gedeelde zorgen over collegies en hun gekibbel over muziek en kleding – reddingslijnen waaraan ze zich kon vastklampen om zich weer terug te kunnen trekken naar de gewone wereld. *Dit is nu mijn leven*, drukte ze zichzelf op het hart toen ze naast een lawaaiige ventilator op de bank lag en keek hoe Mercy een slinger van sterren ophing boven de schouw in de woonkamer – een fikse verandering ten opzichte van hun kleine kamertjes op de oude campus. De bank en leunstoel hadden ze meegenomen, net als de koffietafel die ze samen in elkaar hadden gezet aan het begin van het schooljaar, de broodrooster en de dozen met Pop-Tarts die Laurens moeder haar dochter had meegegeven. Alex had Lethe aan het einde van het jaar om een fiets, een printer en een nieuwe tutor gevraagd. Die had ze ook meteen gekregen, waarop ze zich had afgevraagd waarom ze niet wat hoger had ingezet.

Hun studentenhuus op de oude campus was de mooiste plek geweest waar Alex ooit had gewoond, maar het collegegebouw zelf, JE, voelde aan als het echte werk: groot, elegant en verre van tijdelijk. Ze was dol op het gebrandschilderde glas, de stenen gezichtjes op elke hoek van de binnenplaats, de versleten houten vloerdelen, de uitbundig gebeeldhouwde open haard die buiten gebruik was, maar die ze hadden versierd met kaarsen en een oude globe. Ze hield zelfs van de kleine Grijsling in het ouderwetse jurkje, een jongetje met krullen dat zich graag ophield tussen de takken van de schommelboom.

Mercy en zij deelden een slaapkamer omdat Lauren de eenpersoonskamer had getrokken. Alex wist dat ze vals had gespeeld, maar vond het niet erg. Als ze een kamer voor zichzelf had gehad, kon ze makkelijker komen en gaan, maar het had ook wel iets geruststellends om Mercy te horen ronken. En bovendien waren ze eindelijk van het stapelbed verlost.

Come on along. Come on along. Let me take you by the hand.

Maar toen had ze dat berichtje van Eitan gekregen.

En dus stond ze nu het Taurus Café in de gaten te houden. Ze wilde juist uit de schaduw stappen toen er een patrouilleauto van de politie voorbijreed, een nieuw model: zo gestroomlijnd en geruisloos als een haai. De agent seinde met zijn zwaailichten en activeerde kort de sirene, als waarschuwing dat de politie van New Haven van zins was het samenscholingsverbod te handhaven.

‘Flikker op, man,’ riep iemand, maar de groepjes losten toch op, mensen gingen weer naar binnen of slenterden naar hun auto. Erg laat was het nog niet. Er was nog tijd om een ander feestje te vinden, een andere mogelijkheid om iets te regelen.

Alex wilde niet aan politie denken of aan wat Turner wel niet zou zeggen als ze gearresteerd zou worden voor inbraak of, erger nog, lichamelijk geweld. Ze had sinds het eind van haar eerste jaar niet meer van de detective gehoord en betwijfelde of hij blij zou zijn haar weer te zien, een eventuele arrestatie nog daargelaten.

Toen de patrouillewagen weg was, controleerde Alex of er geen getuigen meer rondhingen en ze stak de straat over naar een lelijke witte twee-onder-een-kapwoning, een paar deuren verder dan de bar. Grappig toch hoe alle armoedige huizen er hetzelfde uitzagen. Bomvolle vuilnisbakken, met onkruid overgroeide voortuintjes en troep op de veranda. *Kan mij het verrotten.* Maar voor dit huis stond een spiksplinternieuwe pick-uptruck geparkeerd, compleet met gepersonaliseerde kentekenplaat: ODMNOUT. Ze was in ieder geval op het juiste adres.

Alex haalde een make-upspiegeltje uit haar broekzak. Als ze niet bezig was om voor Dawes de eindeloze hoeveelheid kerken van New Haven in kaart te brengen, liep ze wel in de opbergladen in de wapenkamer van Il Bastone te rommelen. Ze had zichzelf wijsgemaakt dat dat een goeie manier was om haar tijd te verdoen, om Lethe wat

beter te leren kennen, om te zien wat de moeite waard was om te jatten, mocht het zover komen. Maar telkens als ze die kasten aan het doorzoeken was en de kleine, met de hand beschreven kaartjes las – *Kleed van Ozymandias; Monsoonring om het te laten regenen; Paillos del Dios (incomplete)* – ging het er eigenlijk om dat ze Darlington over haar schouder voelde meekijken. *Met die castagnetten kun je klopgeesten verbannen, Stern, als je maar het juiste ritme gebruikt. Maar houd wel rekening met zwartgeblakerde vingers.*

Het gaf troost, maar het was tegelijkertijd verontrustend. Ze moest gefocust blijven. Die ochtend had ze het spiegelkje op de tv gericht om te kijken of ze een magische vermomming kon vangen. Ze had niet zeker geweten of het zou werken, maar het werkte. Nu klapte ze het spiegelkje open en liet de illusie over zich heen komen. Ze hupte het trappetje naar de veranda op en klopte op de deur.

De man die opendeed, was groot en gespierd. Zijn nek was dik en roze, als een ham uit een tekenfilm. Ze hoefde de foto op haar telefoon niet te controleren. Dit was Chris Owens, ook wel bekend als Oddman, twee keer zo breed als lang.

‘Holy shit,’ mompelde hij toen hij Alex in de deuropening zag staan, zijn blik gericht op een plek ruim boven haar hoofd. De magische vermomming had haar dertig centimeter langer gemaakt.

Ze zwaaide kort.

‘Kan... kan ik wat voor je doen?’ vroeg Oddman.

Alex knikte naar binnen.

Oddman schudde zijn hoofd alsof hij nog wakker moest worden. ‘Ja, natuurlijk.’ Hij stapte opzij en liet haar met een zwaai van zijn arm binnen.

De woonkamer was opvallend netjes. In de hoek stond een halogeenlamp en tegenover de enorme tv, die was afgestemd op ESPN, stond een grote leren bank met bijbehorende leunstoel. ‘Wil je wat drinken of...’ Hij aarzelde en Alex wist waar hij aan dacht. Er was maar één reden waarom er donderdagavond laat een beroemdheid op de stoep zou staan. Of op elke avond wat dat betreft. ‘... wil je high worden?’

Alex was niet uit geweest op bevestiging, maar nu wist ze het zeker. ‘We krijgen nog twaalf mille van je.’

Oddman deinsde naar achteren alsof hij plotseling zijn evenwicht

was verloren. Omdat hij Alex' stem hoorde. Ze had niet de moeite genomen hem te verhullen en de dissonantie tussen de stem en de door de spiegel gecreëerde illusie van Tom Brady zorgde voor enige verstoring. Maar het maakte niet uit. Alex had de magie alleen nodig gehad om zonder problemen binnen te komen.

'Wat de fuck –'

'Twaalf mille,' herhaalde Alex.

Nu zag hij haar zoals ze werkelijk was: een meisje in de woonkamer, het zwarte haar in een scheiding en zo iel dat ze zo door een spleet in de houten vloer zou kunnen glijpen.

'Ik weet niet wie je bent,' bulderde hij, 'maar je bent hier overduidelijk verkeerd.'

Hij kwam al op haar af. Zijn massa deed de vloer trillen.

Alex stak haar arm uit naar het raam, naar de stoep voor het Taurus Cafe. Ze voelde hoe de Grijsling met de muts op haar af kwam gestormd, proefde Jolly Ranchers Green Apple, rook de geur van wiet. Zijn geest voelde radeloos aan, doorgedraaid, als een opgesloten vogel die keer op keer tegen het raam op vloog. Maar zijn kracht was zuiver en ongetemd. Ze stak haar armen uit en duwde Oddman tegen de borst.

De grote man vloog achteruit. Hij klapte tegen de tv, die vervolgens met een grote barst in het scherm van de muur viel. Alex kon niet ontkennen dat het lekker voelde om de kracht van de Grijsling te stelen, om eventjes gevaarlijk te zijn.

Ze stak de kamer door en ging aan Oddmans voeten staan, wachtend op het moment waarop hij weer enigszins helder uit zijn ogen keek.

'Twaalf mille,' herhaalde ze. 'Je hebt een week de tijd om het geld bij elkaar te krijgen. Daarna kom ik terug om wat botten te breken.' Hoewel de kans aanwezig was dat ze zijn borstbeen al gebroken had.

'Ik heb het niet,' kreunde Oddman, en hij wreef over zijn borst. 'Mijn neefje –'

Alex kende de uitvluchten. Ze had ze zelf ook gebruikt. *Mijn moeder ligt in het ziekenhuis. Ik heb mijn loon nog niet gehad. Mijn auto heeft een nieuwe versnellingsbak nodig en ik kan je niet terugbetalen als ik niet kan werken.* Het maakte niet uit of het de waarheid was of niet.

Ze knielde. ‘Ik begrijp het wel. Echt waar. Maar ik heb mijn werk, net zoals jij het jouwe hebt. Twaalfduizend dollar, volgende week vrijdag. Zo niet, dan kom ik terug en word je een afschrikwekkend voorbeeld voor iedere lamzak hier in de buurt. En daar heb ik eigenlijk niet zo’n zin in.’

En dat klopte ook.

Oddman leek haar te geloven. ‘Weet-ie... iets over je?’

‘Genoeg om me hier vanavond heen te sturen en om me weer terug te laten komen.’ Alex’ slapen begonnen te kloppen en de sterke smaak van appelzuurtjes verspreidde zich door haar mond. ‘Shit, man. Je ziet er niet zo lekker uit.’

Het duurde even voordat Alex doorhad dat ze aan het praten was met de stem van iemand anders.

Oddman sperde zijn ogen wijd open. ‘Derrick?’

‘Yeah.’ Dat was niet haar stem en niet haar lach.

Oddman stak zijn hand uit om haar bij de schouder te pakken, een hand die trilde door iets wat het midden hield tussen verbijstering en angst. ‘Maar... ik ben nog op je wake geweest.’

Alex kwam overeind en verloor bijna haar evenwicht. Even zag ze zichzelf weerspiegeld in het gebarsten scherm van de tv, maar de persoon die terugkeek, was geen iel meisje in tanktop en jeans. Het was een jongen met muts en parka.

Ze duwde de Grijsling uit haar lichaam. Even keken ze elkaar aan: Derrick, blijkbaar. Ze wist niet hoe hij aan zijn einde was gekomen en wilde het ook niet weten. Op de een of andere manier had hij zich opgedrongen aan haar bewustzijn, had hij haar gezicht en stem overgenomen. En dat wilde ze niet.

‘*Bela Lugosi’s dead*,’ snauwde ze. Dat waren in de zomer haar favoriete woorden des doods geworden. De Grijsling verdween.

Oddman had zichzelf half omhooggeduwd tegen de muur, alsof hij erin wilde verdwijnen. Tranen stonden in zijn ogen. ‘Wat gebeurt er allemaal?’

‘Maak je geen zorgen,’ zei ze. ‘Zorg gewoon dat je het geld hebt, dan is het allemaal snel voorbij.’

Was het voor haar ook maar zo makkelijk.

